

української землі. Ця наша рідна земля потребує ще багато добрива, щоб у майбутньому виросла на ній нова українська генерація, яка довершить те, що нам не суджено було завершити. Ми віримо глибоко в українське молоде покоління, що прийде після нас..."

Р. Шухевич міг неодноразово відійти на Захід. Але як справжній провідник, він був не здатний залишити людей, які повірили йому. Напропозицію покинути Україну командир УПА відповів: "Я залишаюсь там, де повинен бути".

Таким чином, УГВР була утворена під політичним контролем та егідою ОУН (б). Вона виступала головним репрезентантом українського повстанського руху як в Україні, так і за кордоном. Основна стратегічна помилка УГВР полягала у невірній оцінці міжнародної ситуації. Сподівання на допомогу Заходу у боротьбі проти більшовицького режиму виявились марними.

1. Ребет Д. Про народження і не змарноване буття УГВР. //Сучасність. 1965. №1.С.72, 2. Прокоп М. У 40-річчя УГВР // Вісті комбатанта. 1984. № 4 С. 48, 3. Українська Головна Визвольна Рада. Збірка документів за 1944-1950 рр.// Збірник на пошану ген. Романа Шухевича. Мюнхен, 1973. С.277-291, 4. У роковини загибелі Романа Шухевича. Інтер'ю з Миколою Лебедем // Сучасність 1986 Ч.3 С.99.

Шевчук О. І.

Відділ у справах дітей Галицького району м. Львова

РЕГІОНАЛЬНІ ВІДМІННОСТІ У СТАНОВЛЕННІ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В МЕЖАХ ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Особливе значення у дослідженні формування громадянської ідентичності виконує поняття історичної пам'яті, оскільки психологічні стереотипи минулого мають значний вплив на вибір нових варіантів поведінки. Важливим завданням у сучасній Україні є примирення історичної пам'яті, яка є радше антагоністичною. На нашу думку, одним із суттєвих чинників у цьому напрямку становлення громадянської ідентичності є регіональні відмінності у межах єдиної української культури.

Історично склалося, що впродовж багатьох століть Україна була поділена на Східну і Західну частини. Ситуація ускладнювалася внаслідок втрати єдності українського соціуму та належності частин України до різних етноцивілізаційних просторів. Поділ України і розвиток двох її частин у різних силових полях, у складі ворогуючих між собою держав, знижували до мінімуму рівень соціальної солідарності.

Про те, що саме західноукраїнські землі стали осередком виникнення гуманістичних ідей та реформаторської ідеології свідчать праці Ю. Дрогобича [1] та С. Оріховського. [2]. Зокрема, С. Оріховський, у своєму вченні про державу та природне право на століття випередив Гоббса і Локка [3].

Центральна, а особливо Східна і Південна частини України були від впливом Російської імперії, де панувало православ'я, тоді як Західна Україна перебувала під владою католицької Польщі. Однією із суттєвих особливостей регіонів Західної України, а особливо Галичини, упродовж тривалого часу було те, що вони перебували під впливом європейської цивілізації, отже мали змогу знайомитись з досягненнями західноєвропейської культури. Варто зауважити, що зміцнення абсолютизму влади в Європі, з одного боку, і в Росії з іншого, зумовило протилежні соціальні наслідки. У Європі це соціальне явище супроводжувалось консолідацією станів і законодавчим закріпленням громадянських прав. Логіка централізації диктувала владі лінію опертя на міста, а це і була підготовка підґрунтя для формування громадянського суспільства, звідси й історичне явище надання Магдебурського права окремим містам. У Росії самодержавна

влада шукала опору в провінції, її майбутнє аж до середини XIX ст. було пов'язане із зміцненням феодално-кріпосницької системи.

Сучасна Україна є частиною європейської культури і, безумовно, поширює на себе всі складнощі, перспективи та проблеми останньої. Саме відмінність між Сходом і Заходом, особливо щодо ідентичності, історичної пам'яті, мови, стали політичним інструментом в Україні і використовується політтехнологами, що створює численні проблеми і лише роз'єднує українців. Разом з тим, наша держава як існуючий історичний, етнонаціональний, духовно-культурний соціум є специфічним явищем сучасного суспільного розвитку та прикладу становлення громадянської ідентичності.

1. *Гуманіст епохи Відродження. // Календар знаменних подій і дат. IV квартал. 2005. — 2005. — С. 97—102.* 2. *Оріховський С.. «Напучення польському королеві Сигізмунду Августу» Дається за: [Stanislai Orichovii]. Fidelis subditus sive de institutione regia ad Sigismundum Augustium libri duo, 1543. — Warszawa, 1900. Переклад В. Литвинова,* 3. *Фатушиний А. Національна ідея як динамічна система духовних вартостей // А. Фартушиний . Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. Вип.1. в-во Львів1990.*

Колодій Н. В.

Національний університет «Львівська політехніка»

ПРОФЕСІЙНА МОВНОКОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ

Сьогодні у провідних європейських освітніх системах спостерігається значне зростання наукового інтересу до гуманітаризації вищої освіти, і до технічної зокрема. Це обумовлено багатьма причинами. Одна з них полягає в тому, що фундаментальна підготовка майбутнього спеціаліста може досягатися лише за умови широкої гуманітаризації технічної освіти, друга – в рівні сформованості його особистісної культури. Саме тому сучасний етап розвитку вищої технічної освіти характеризується прагненням виявити теоретичні основи його гуманітаризації, системно й органічно вписати формування мовної компетентності у процес професійного становлення особистості майбутнього спеціаліста.

В умовах розбудови та утвердження України, як незалежної європейської держави, гостро постало питання піднесення статусу української мови, забезпечення її використання в усіх сферах громадського й державного життя. І тому, досконале, ґрунтовне володіння українською літературною мовою у повсякденно-діловій діяльності є обов'язком кожного свідомого громадянина, кожного фахівця, в тому числі й випускника закладу вищої освіти.

Викладання мовних дисциплін на технічних спеціальностях у закладах вищої освіти не тільки сприяє гуманізації освітнього процесу і підвищенні мовної освіченості студентів та аспірантів, але й впливає на їх культурний рівень, як майбутньої генерації української інтелігенції.

Саме на вирішення цієї проблеми у Львівській політехніці» й спрямовано вивчення студентами навчальної дисципліни «Українська мова за професійним спрямуванням», у межах якої відбувається формування у майбутніх фахівців мовнокомунікативних компетенцій.

Розвитку професійно-педагогічної компетентності присвячені праці Н.Бібік, Л.Ващенко, О.Коваленко, О.Локшина, О.Овчарук, Л.Паращенко, О.Пометун, С. Раков, О. Савченко, В. Адольфа, Є. Бондаревської, І.Зимньої, І. Ісаєва, Н.Кузьміної, А.Маркової, А.Тряпициної та інших. Окремі питання професійної мовнокомунікативної компетенції знайшли своє відображення у працях Баракатової Н.А., Данилюк І.Г., Загнітко А.П., Коцюбовської Г.А., Максименко В. Ф. , Мозгового В.І., Хміль Ф. І., Мацюк З. та ін.